

ΕΤΟΣ ΙΑΗ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ, 1868. ΑΡΙΘ. 263.

Συνδρο: έτης: έν Ελλάδα Δρ: 1:1
 » » » Έξωτερικῶ φρ. 2.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Έρ δὲφ Σταδίου ἀριθ. 39.

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

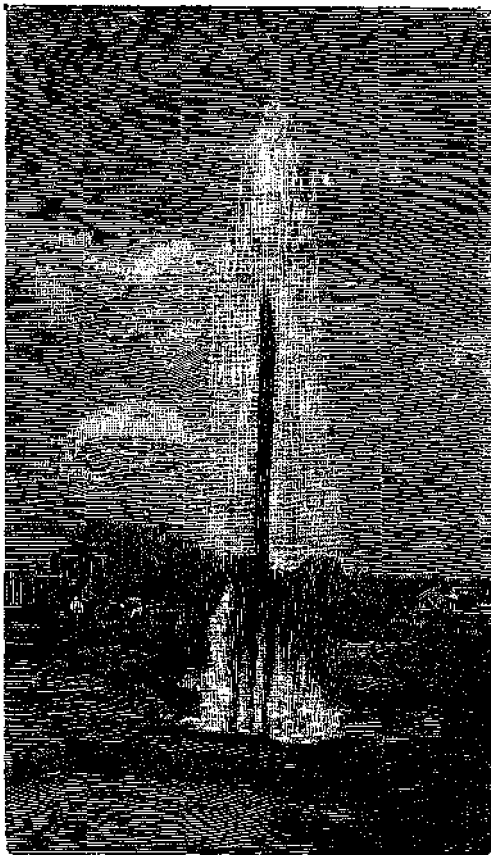
ΑΡΤΕΣΙΑΝΟΝ ΦΡΕΑΡ,

Τὰ ἀρτεσιανὰ φρέατα διαφέρουν ἀπὸ τὰ κοινὰ φρέατα κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀνοίγονται συνήθως εἰς κοιλάδας ἢ πεδιάδας μεταξὺ δύο ὑψημάτων· τοῦτο δὲ κάμνει τὸ ὕδωρ νὰ ἀνέρχεται πολὺ ὑψηλότερον εἰς τὰ ἀρτεσιανὰ παρὰ εἰς τὰ κοινὰ φρέατα. Πρὸς τοῦτοις, τὰ ἀρτεσιανὰ εἶναι πολὺ μικροτέρας διαμέτρου ἀπὸ τὰ κοινὰ, καὶ τοῦτο βοηθεῖ εἰς τὸ νὰ φέρῃ τὸ ὕδωρ πλησιέστερον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Καὶ ὅμως εἰς τὴν προκειμένην εἰκόνα βλέπετε ἀρτεσιανὸν φρέαρ, ὅπου τὸ ὕδωρ ὄχι μόνον ἔρχεται μέχρι τῆς ἐπιφανείας, ἀλλὰ καὶ σφενδονίζεται ὑψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα! Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι τὸ παριστανόμενον τοῦτο φρέαρ εἶναι μοναδικόν. Ἀπειναντίας ὑπάρχουν πλέον τῶν ἑκατῶν τοιαῦτα φρέατα εἰς τὴν αὐτὴν Πολιτείαν. Ἡ πολιτεία αὕτη εἶναι ἡ Δακότη, μία τῶν Ἦνωσι. Πολιτειῶν καὶ ἔχει ἕκτασιν ἴσην μὲ τὴν τῆς Νορβηγίας, Μεγάλης Βρεττανίας, καὶ Ἰταλλίας, ὁμοῦ.

Τὰ ἀρτεσιανὰ ταῦτα φρέατα τῆς Δακότας ἔχουν βάθος 150 — 200 μέτρων, καὶ δίδουν διαρκῆ καὶ σταθερὰν ῥοὴν ὕδατος, ἀδιάφορον πόσα τοιαῦτα φρέατα ἀνοικθῶσιν ἐκεῖ πλησίον. Ἡ δὲ ὕδατος, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐξέρχεται τὸ ὕδωρ, πολλακίς

ἀνέρχεται εἰς πίεσιν 20 — 24 λιτρῶν κατὰ τετραγ. ἑκατοστόμετρον. Ἡ μεγάλη αὕτη πίεσις χρησιμοποιεῖται εἰς τὰς κωμπολέεις διὰ τὰ ὑδραγωγέα καὶ ὡς κινήτριος δύναμις μηχανῶν, καὶ ἐννοεῖται ὅτι εἶναι ἀσυγκρίτως εὐθηνότερα τοῦ ἀτμοῦ. Εἰς τὴν πόλιν Γιάγκτον, μηχανὴ δύναμει 40 ἵππων, ἣτις κινεῖ ἐργοστάσιον τι δλην τὴν ἡμέραν καὶ παρέχει ἠλεκτρικὸν φῶς δλην τὴν νύκτα, κινεῖται ὑπὸ ἀρτεσιανοῦ φρέατος, ἡ κατασκευή τοῦ ὁποίου ἐκόστισε μόνον ὅσον θὰ ἐκόστιζεν ἡ ἀγορὰ ἀτμομηχανῆς, καὶ οὕτως ἀποφεύγονται αἱ δαπάναι διὰ ἀνθρακας, μηχανοδύσεις θερμαστῶν, μηχανικῶν, κτλ.

Ἄρτεσιανὸν φρέαρ.

— Καὶ ἀστὸν λαθρεμπόριον.

Νέβνυμφόν τι ζεύγος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν Γερμανίαν, ὅπου εἶχε κάμει περιοδεῖαν μέχρι Βρυξελλῶν. Καθὼς ἐπλησίαζεν ὁ σιδηροδρόμος εἰς τὴ Γερμανικὰ σύνορα, ἡ νύμφη ἀνήσυχος ὡμολόγησεν εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅτι ἔχει ποσότητα ὠραιοτάτης δαντέλλας εἰς τὸν σάκκον της, ἐπὶ τῆς ὁποίας θὰ πληρώσῃ βαρὺν δασμὸν, καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τὴν κρύψῃ μέσα εἰς τὸν ὑψηλὸν του πύλον. Ὁ σύζυγος τὸ ἔκαμει, ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὰ σύνορα καὶ οἱ τελωνοφύλακες, οἵτινες πάντοτε ὑποπτεύονται τὰς νέας κυρίας, ἔκαμαν αὐστηροτάτην ἔρευναν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῶν, δὲν εὔρον τίποτε. Ὁ τελώνης, μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ νεαροῦ ζεύγους, οἵτινες πάντοτε ὑποπτεύονται τὰς νέας κυρίας, ἔκαμαν αὐστηροτάτην ἔρευναν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῶν, δὲν εὔρον τίποτε. Ὁ τελώνης, μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ νεαροῦ ζεύγους, οἵτινες πάντοτε ὑποπτεύονται τὰς νέας κυρίας, ἔκαμαν αὐστηροτάτην ἔρευναν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῶν, δὲν εὔρον τίποτε. Ὁ τελώνης, μαγευθεὶς ἀπὸ τὴν εὐγένειαν τοῦ νεαροῦ ζεύγους, οἵτινες πάντοτε ὑποπτεύονται τὰς νέας κυρίας, ἔκαμαν αὐστηροτάτην ἔρευναν εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῶν, δὲν εὔρον τίποτε.

τοὺς συνοδεύσε μέχρι τοῦ τριναίου, ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ἐξακολουθήσουν τὸν δρόμον των. Καθ' ἣν ὅμως στιγμήν εἰσῆλ-

γοντο εἰς τὸ βαγνὸν, ὁ νέος σύζυγος ἔβαλλο ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ὅτι δὲν τὸν εἶχον καταλάβει, καὶ λησμονῶν τὴν δαντέλλαν μέσα εἰς τὸν πλῆν του, ἀπεκαλύφθη διὰ τὴν χαιρετήσῃ τὸν προσητὴν τελῶν, καὶ ἡ δαντέλλα ἐκτυλιχθεῖσα τὸν ἔσω ἔπασεν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡς εἶδος βῆλο! Φαντασθῆτε τὴν σκηνήν!

Η ΧΑΪΔΗ

Κατ' ἐπιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(*Ἴδε προηγούμενον φῶλλον).

Οὕτω διῆλθεν ὁ μὴν τοῦ Μαΐου, ὁ πρῶτος μὴν τῆς ἀνοιξέως εἰς τὰ ὄρη ἐκεῖνα, ἡ δὲ Χαΐδη καὶ ὁ Πέτρος ἀπέρασαν πολλὰς εὐχαρίστους ὥρας ἐπὶ τῶν ὄρεων, συζητοῦντες περὶ πολλῶν ἀντικειμένων τὰ ὁποῖα ἀπῆντων εἰς τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα ὁ Πέτρος εἶχε πάρει μαζὺ του πρὸς ἀνάγνωσιν.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου, ἐνῶ ἡ Χαΐδη ἴστατο εἰς τὴν θύραν τῆς καλύβης τοῦ παποῦ, κυττάζουσα πρὸς τὴν κατωφέρειαν τοῦ ὄρους, αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς προσηλαύθησαν εἰς τι ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον ἐφάνη εἰς τὴν στροφήν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἀκουσίως ἐφώνησε, «Παποῦ, παποῦ! ἔλα ἐδῶ γρηγορα! Ἰδέ! ἰδέ!»

Ὁ παποὺς ἐξῆλθεν εἰς τὴν φωνὴν τῆς Χαΐδης καὶ πράγματι εἶδεν ἀσυνήθη συνοδείαν ἀναβαίνων πρὸς αὐτοὺς. Τῆς συνοδείας ταύτης ἐπροπορεύοντο δύο ἄνθρωποι βασιλεύοντες ἀνοικτὸν φορεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθητο κοράσιον περιτυλιγμένον μὲ γούναν. Κατόπιν αὐτῆς ἤρχετο ἵππος, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἵππευε γυνὴ συνομιλοῦσα ζωηρῶς μὲ τὸν ὀδηγόν, ὅστις περιπάτει εἰς τὰ πλάγια αὐτῆς. Ἡ πολθρόνα, ἡ τὸσον γνωστὴ εἰς τὴν Χαΐδην, ἤρχετο κατόπιν, συρομένη ἐπὶ τῶν τροχῶν τῆς ὑπὸ ἄλλου νέου, ἐπειτα ἠκολούθει βασιλεύς φέρων μέγα δέμα καρπετῶν γουναρικῶν, καὶ σαλίων.

Εἶναι αὐτοὶ! εἶναι αὐτοὶ! ἐπὶ τέλους! ἐφώνησεν ἡ Χαΐδη, καὶ ἔτρεξε νὰ συναντήσῃ αὐτοὺς, μετ' ὀλίγας δὲ στιγμὰς εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κ. Κλάρας! Ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασε καὶ ὁ παποὺς ὅστις ἐδεξιῶθη τοὺς νεοελθόντας μὲ εἰλικρινῆ ἀπλότητα καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν καλύβην αὐτοῦ.

Μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμούς, ἡ κυροῦλα Σῆσμαν στραφεῖσα πρὸς τὸν Παποῦ εἶπε· «Πόσον μεγαλοπρεπῆ θέσιν κατέχετε ἐδῶ ἐπάνω, μπάρπα Κάρολε! Ποῖος ἠμποροῦσε νὰ τὸ πιστεύσῃ! Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς θὰ σὲ ἐφθόνει διὰ τοῦτο! Καὶ ἡ Χαΐδη, πόσον διαφορετικὴ φαίνεται! Ὁμοιάζει μὲ ὠραῖον τριαντάφυλλον ἔτοιμον νὰ ἀνοίξῃ τὰ πέταλά του εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ λαμπροῦ ἡλίου

σας, συνάμα δὲ ἐχαίδευσε τὴν Χαΐδην εἰς τὸ πρόσωπον. Τί λέγεις, Κλάρα, δὲν εἶνε μεγαλοπρεπὴς ἡ τοποθεσία αὕτη;

—Μεγαλοπρεποτάτη τῷ ὄντι. Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην νὰ ἴδω τοιαύτην ἐδῶ! Μοὶ φαίνεται δέ, ὅτι ἠμποροῦσα νὰ μένω ἐδῶ πάντοτε!

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ὁ γέρον ἔφερε τὴν πολθρόναν πλησίον τῆς κ. Κλάρας καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ εἰς αὐτήν, ὡς ἀναπαυτικωτέραν, ἀφοῦ δὲ ἐκείνη ἐκάθησε, τὴν ἐδίπλωσε προσεκτικῶς μὲ μίαν ἀπὸ τὰς γούνας, τὰς ὁποίας ἔφερον, ὡς ἐάν ἦτο συνειθισμένος νὰ περιποιῆται ἀσθενεῖς ὄλην του τὴν ζωὴν.

—Ἐὰν ἐγνώριζον ποῦ ἐσπούδασες νὰ περιποιηθῆσαι ἀσθενεῖς, θὰ ἔστειλλον ἐκεῖ ὅλας τὰς τροφούς διὰ νὰ μάθουν τὴν τέχνην ταύτην καθὼς σὺ, εἶπεν ἡ κ. Σῆσμαν.

—Τὸ ἔμαθα διὰ τῆς πείρας μᾶλλον, κυρία μου, παρὰ διὰ τῆς σπουδῆς. Ὁ λοχαγὸς μου, κατὰ τὴν τραμερὰν μάχην τῆς Σικελίας, ἐπληγῶθη βαρέως, καὶ εἶχον νὰ τὸν μεταφέρω εἰς τὸ νοσοκομεῖον εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ νὰ τὸν περιποιηθῶ μέχρι τοῦ θανάτου του, τὸ ὁποῖον διήρκεσεν ἐπὶ τινὰς ἑβδομάδας. Ἐὰν δὲ μοὶ δώσετε τὴν ἀδειαν θὰ προσπαθῆσω νὰ περιποιηθῶ καὶ τὴν κυρίαν Κλάραν ὅσον δυναθῶ.

Καὶ πρῶτον θὰ σὲ συστήσω τὸν ἀνοικτὸν ἔρα. Ἡ κυρία Κλάρα πείσει νὰ ἐβγαίνῃ πᾶσαν ἡμέραν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἐδῶ ὁ ἀήρ μας εἶναι τὸσον λεπτός καὶ ὑγιεινός ὥστε θὰ τὴν ὠφελήσῃ μὲγάλως.

—ὦ, ἐὰν ἠμποροῦσα νὰ ἐξερχωμαῖ καθ' ἐκαστην εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ νὰ βλέπω τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα ἐβλεπον μόνον εἰς ζωγραφίας, θὰ ἐδίδον ὅτι εἶχον, εἶπεν ἡ κυρία Κλάρα.

—Αὐτὸ εἶναι εὐκολώτατον, ἐπρόσθεσεν ὁ γέρον. Ἰδοὺ ἐγὼ θὰ σύρω τὴν πολθρόναν σου ἐξω εἰς τὸν κήπον, ὅπου ἡ χλόη εἶναι τὸσον δροσερὰ, ὁ δὲ δροσερὸς ἀήρ καὶ ἡ θεὰ τῶν ὑψηλῶν ἐλάτων θὰ σὲ εὐχαριστήσουν καὶ θὰ σὲ ὠφελήσουν. Ταῦτα εἰπὼν ἔσυρε τὴν πολθρόναν ὑποκάτω τῶν δένδρων.

—Εἰς τὴν θεὰν τῶν ὑψηλῶν δένδρων, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι ἐφθانون μέχρι σχεδὸν τοῦ ἐδάφους, ἡ κ. Κλάρα ἐξεφώνησε, «Πόσον μὲγάλα καὶ ὠραία εἶναι τὰ δένδρα ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὰ βουνά! Ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην ὅτι ὑπῆρχον τὸσον ὑψηλὰ δένδρα! Καὶ τί ἄνθη! τί ἄνθη! καὶ ποῖα ποικιλία χρωμάτων! καὶ ποῖα εὐωδία! ὦ Χαΐδη, δὲν θαυμάζω τώρα, ὅτι ἐπιθυμοῦσες τὸσον πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὰ βουνά σου ταῦτα!

—Ἄ! κυρία Κλάρα, ἀκόμη δὲν εἶδες τὸ ἡμισυ τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν ὄρεων

μας. Όταν αναβῆς εἰς τὰ λειβάδια, ὅπου βόσκουν αἱ αἰγές μας, καὶ θεωρήσῃς τὰ περίεθρα καὶ τὰς κοιλάδας καὶ τὸν ὀρίζοντα, τὰ δένδρα, τὴν χλόην, τὰ ἄνθη, καὶ ἀκούσῃς τὰ πτηνὰ κελαδοῦντα, καὶ ἴδῃς τὰ κατσικάκια σκιρτῶντα ἐπάνω εἰς τοὺς βράχους, τότε θὰ λάβῃς ἰδέαν τοῦ φυσικοῦ μεγαλείου τὸ ὁποῖον ὁ οὐράνιος Πατὴρ μᾶς ἐχάρισεν εἰς τὸν κόσμον τούτων.

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα, Χαϊδῆ, καὶ ἐκεῖ ἐπάνω θὰ ἀναγνώσωμεν μαζὺ μερικὰ ἀπὸ τὰ τραγούδια, τὰ ἅποια ἀναφέρονται εἰς τὰς ἡρωϊκὰς πράξεις τοῦ Γουλιέλμου Τέλλ, τοῦ ἥρωος τῶν Ἑλβετικῶν ὄρεων.

Ἐνῶ δὲ τὰ κοράσια συνωμίλου οὕτω πως μεταξύ των, ὁ καλὸς γέρον ἠτοίμασε τὴν τράπεζαν ἐπὶ τῆς χλόης, παραθέσας ἐπ' αὐτὴν γάλα, τυρόν, καὶ ὀλίγα ὀπωρικά, τὰ ὅποια οἱ φίλοι ἔσφρον μαζὺ των, ἀφοῦ δὲ ἐζήτηθη ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ὅλοι ἤρχισαν νὰ τρώγουν μὲ μεγάλην ὀρεξίν, ἰδίως ἡ κ. Κλάρα, ἔτρωγε μὲ τὴν ὀρεξίν ὥστε ὅλοι ἤρχισαν νὰ θυμάζου.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΒΝΑΘΟΣ ΕΠΙΑΝΘΟΣ.

Κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ἔλαβε χώραν ἐν Ἰταλίᾳ ἰορτή τις ἣτις, ἂν καὶ δὲν ἠκούσθη καὶ ἐδῶ ἐν Ἑλλάδι, ἔχει ὅμως μεγίστην ἱστορικὴν σπουδαιότητα. Τὴν 1 Σεπτεμβρίου ἰωρτάσθη ἡ διακοσιετηρίς τῆς ἐπανόδου τῶν Βαλδένσιων εἰς τὴν πατρίδα των.

Καὶ πρῶτον ποῖοι εἶναι οἱ Βαλδένσιοι καὶ ποῦ κατοικοῦν; Βαλδένσιοι τὴν σήμερον λέγονται οἱ ἀνήκοντες εἰς τὴν Βαλδένσιον Ἐκκλησίαν, ἣτις εἶναι τοῦ Διαμαρτυρομένου δόγματος. Ἀρχῆθεν ὅμως οἱ Βαλδένσιοι δὲν ἦσαν Διαμαρτυρομένοι, διότι τὸ ὄνομα Διαμαρτυρομένοι ἐδόθη πρῶτον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Λουθήρου, ἦτοι περὶ τὸ 1521 ἐνῶ οἱ Βαλδένσιοι εἶχον ἀποκηρύξει τὰς πλάνας τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας 400 ἔτη πρὸ τοῦ Λουθήρου. Εἶναι ζήτημα πολλῆς φιλονεικίας μεταξύ τῶν ἱστορικῶν περὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος Βαλδένσιοι (γαλλιστί, Βωδουά). Βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα ἐμπορός τις τῆς Λυῶν, Πέτρος Βάλδος τὸ ὄνομα, ἐπώλησεν ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ περιηγηθῆ ὡς κήρυξ καθαρὰς καὶ πνευματικῆς θρησκείας. Ἐπίσης βέβαιον εἶναι ὅτι ταχέως εὗρεν ὁπαδοὺς καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 13ου αἰῶνος βλέπομεν μίαν μεγάλην ὁμάδα ἀνθρώπων, κατοικούντων εἰς τὰς ὄρεινὰς κοιλάδας τῶν Ἰταλικῶν Ἀλπεων, ἀρνούμενην νὰ ἀκολουθήσῃ

τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὰς καθ' ἡμέραν αὐξανούσας πλάνας τῆς. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ Εὐρώπη ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπέκυπτεν εἰς τὴν δεσποτείαν τοῦ Πάπα, ὅστις εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ ἦναι καὶ κοσμικὸς καὶ πνευματικὸς ἄρχων τοῦ γνωστοῦ κόσμου. Μόνοι οἱ Ἑλβετοὶ καὶ οἱ Βαλδένσιοι οὗτοι εἶχον τὸ θάρρος νὰ ἀρνηθῶσι τὴν τοιαύτην ὑποδούλωσιν, καὶ ὑπερηφάνως οἱ Βαλδένσιοι εἶχον ὡς σῆμά των τὸ ρητὸν τῆς Γραφῆς «Φῶς ἐν σκοτίᾳ φέγγει».

Ἡ Παπικὴ ἐκκλησία ἀπεφάσισε νὰ καταβάλῃ τὸ μικρὸν τούτο ποιμνιον. Ἀφοῦ δὲ προσεπάθησε μὲ τὴν πειθῶ, μὲ κολακείας, μὲ ὑποσχέσεις νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἤρχισεν καὶ δριμύτις διωγμοὺς κατ' αὐτῶν. Τριάκοντα τρεῖς φορὰς ἐλεηλατήθησαν αἱ ὠραῖαι κοιλάδες τῶν Βαλδένσιων, κατεκάησαν αἱ οἰκίαι καὶ ἐσφάγησαν οἱ κάτοικοι ἀδιακρίτως ἡλικίας καὶ γένους, ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τῆς Παπικῆς ἐξετάσεως. Ἡ τελευταία τῶν σφαγῶν τούτων ἐγένετο κατὰ τὸ 1686. Οἱ Βαλδένσιοι τότε εἶχον ἑξαπταχθῆ εἰς 15,000 ψυχῶν. Ὁ Πάπας διὰ τοῦ Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἠνάγκασε τὸν Βικτωρ Ἀμαδαῖον, Δούκα τῆς Σαβοΐας, ὅστις ἦτο ὁ ἡγεμὼν τῆς χώρας των, νὰ τοὺς πείσῃ διὰ διωγμῶν καὶ σφαγῶν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Παπισμὸν. Μετὰ ὀλίγους μῆνας οἱ 15,000 εἶχον γίνεαι 3,000 καὶ αὐταὶ αἱ 3000 εἶχον ἐξορισθῆ εἰς τὴν Ἑλβετίαν, κατὰ χάριν τοῦ Δουκός, ὅστις εἶχε καὶ κάποιαν συμπάθειαν πρὸς αὐτοὺς! Αἱ κοιλάδες των ἔμειναν νεκραὶ καὶ ἔρημοι, καὶ ὁ Πάπας καὶ οἱ καρδιάλιοι ἔψαλαν ἐπίσημον δοξολογίαν ἐπὶ τῷ αἰσίῳ τούτῳ γεγονότι!

Αἰφνης διεδόθη ὅτι οἱ Βαλδένσιοι ἐπιστρέφουν. Καὶ πράγματι τὴν 17 Αὐγούστου 1689, ἑνεακόσιοι μαχηταὶ αὐτῶν, διῆλθον ἀπαρτήρητοι τὰ Ἑλβετικά σύνορα καὶ μετὰ κοπιώδη πορείαν μίᾳ ἐβδομάδος ἐπάνω εἰς τὰς Ἀλπεις, ἐνίκησαν στρατὸν 2500 Γάλλων καὶ ἔφθασαν πάλιν εἰς τὰς προσφιλεῖς αὐτῶν κοιλάδας. Ἐκεῖ τὴν 1 Σεπτεμβρίου ὠρκίσθησαν ὅλοι νὰ ἦναι πιστοὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς τὴν θρησκείαν των, καὶ νὰ τηρῶσι πλήρη τάξιν καὶ πειθαρχίαν στρατιωτικὴν μεταξύ των.

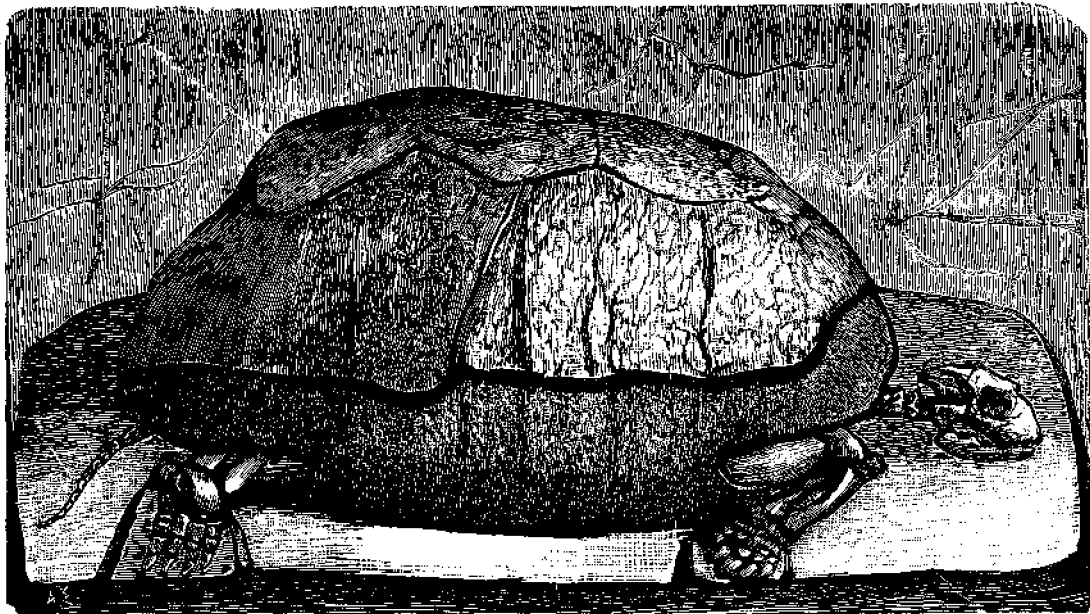
Ἄλλ' ἀκόμη δὲν ἠδύναντο νὰ καλέσουν ἐξ Ἑλβετίας τὰ γυναικόπαιδά των, διότι περιστοιχίζοντο ἀκόμη ἀπὸ πολλοὺς κινδύνους. Γαλλικὸς στρατὸς τοὺς ἠπειλεῖ ἀφ' ἐνός καὶ οἱ Πιεμοντέζοι τοῦ Δουκός ἀφ' ἑτέρου. Ὡστε ἠναγκάσθησαν νὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς τὴν Βασιλίαν, ὅρος πολὺ ἀπόκρημνον καὶ ἀπόρθητον σχεδόν. Ἐκεῖ ἐπὶ πολλοῦς μῆνας περικυκλωμένοι πανταχόθεν ἀντίστη-

σαν εις τας προσβολάς 22,000 ανδρών! 'Επι τέ-
λους ήρχισαν να εκλείπουν αι τροφαί, ωστε μιαν
σκοτεινήν και ήμυχλώδη νύκτα, χωρίς κανείς να
τους έννοήση, κατάρθωσαν να φύγουν και να διευ-
θυνώσι προς νότον. Τήν επομένην ήμέραν, καθ'
ήν στιγμήν εν άπελπισία έπερίμενον να ίδουν
έρχομένους τους έχθρούς κατόπιν των, έλαβον τήν
χαροποιάν είδησιν ότι ο Δουξ 'Αμπαδαίος είχεν
άποκηρύξει τήν συμμαχίαν των Γάλλων και του
Πάπα και προσεκάλει τους Βαλδενσίους να επι-
στρέψουν συν γυναιξί και τέκνοις εις τας πατρίδας

δεικνύουν γνώσιν τής Γραφής άπιστευτον σχεδόν
εις τας ήμέρας εκείνας τής σκοτεινής άμαθείας,
Τω όντι από φώς εν τή σκοτία φέγγει!

ΠΡΟΚΑΤΑΚΛΥΣΜΙΑΙΑ ΧΕΛΩΝΗ.

Εις τα βόρεια μέρη τής Σιβηρίας άνεκαλύφθη
έσχάτως Χελώνη προκατακλυσμιαία τεράστιος,
χωμένη υπό τους αιώνιους πάγους των κατεψυ-

Προκατακλυσμιαία Χελώνη.

αυτών κοιλάδας, εν πλήρη ειρήνη και θρησκευτική
έλευθερία! . Και ούτως επήλθε, μετά τόσα μαρ-
τύρια, ή «ένδοξος επάνοδος!»

'Εκτοτε οι Βαλδένσιοι έμειναν έλευθεροι εις
τήν εξάσκησιν τής θρησκείας των και έκαμαν με-
γάλας προσόδους με το κήρυγμα του Εύαγγελίου,
ώστε τώρα οι Βαλδένσιοι δέν εύρίσκονται μόνον εις
τας ιστορικάς εκείνας κοιλάδας, αλλά και καθ'
όλην τήν 'Ιταλίαν.

'Αναγινώσκων τήν ιστορίαν των παθημάτων
και άγώνων των Βαλδενσίων, συναισθανεται τις
όχι μόνον ζωηράν συμπάθειαν και ένδιαφέρον,
άλλά και μέγιστον θαυμασμόν διά τήν έξοχον
ευσέβειαν των ανθρώπων εκείνων. Ποτέ δέν έξε-
τέλουν τι χωρίς να επικαλεσθώσι τήν άμεινον ευ-
λογίαν του Θεού, και εις όλας των τας επιτυχίας
ουδέποτε ήμέλησαν να γονυπετήσουν άμέσως και
να εύχαριστήσουν τον Θεόν, όστις τους ηύλόγει.
"Όλοι δέ αι προκηρύξεις και διαμαρτυρία των

μένων χωρών. Ευρέθη σώα και άκεραία καθ' όλα,
άν και ήτο έγκεκλεισμένη εις τον παγετώδη αυτής
τάφον επί πολλάς χιλιάδας έτών, εις εποχήν
καθ' ήν ή θερμοκρασία του πλανήτου μας ήτο
τόσον μεγάλη, ωστε ζωα, τα όποια τήν σήμεραν
δύνανται να ζήσουν μόνον εις τήν διακεκαυμένην
ζώνην, έζων τότε και εις αυτούς τους πόλους,
όπου τήν σήμεραν βασιλεύει αιώνιος πάγος!

'Η εν λόγω Χελώνη άφου έξεχώθη, άφέθη εις
τήν επιφάνειαν έως ου αι σάρκες της διελύθησαν
υπό τής σήψεως ή κατεβροχθίσθησαν υπό των
άρπακτικων ζώων και πτηνων, ο δε σκελετός
αυτής μετεφέρθη εις το εκεί ιδρυμένον μουσειόν
τής Φυσικής ιστορίας.

Πρό τινος καιρού έξεχώθη έτερον προκατακλυ-
σμιαίον ζώον εις τήν αυτήν περίπου θέσιν, άνθ-
κον εις τα τεράστια τετράποδα (Μεγαθήρια) τα
όποια εκατοικούσαν άλλοτε τήν γήν μας. Εκ του-
των φαίνεται, ότι εις τήν αρχήν τής παγετώδους

λεγομένης εποχής, διά τής όποίας διήλθε ποτε ή
γή μας, τα θηρία ταύτα συνεκλείσθησαν υπό του
ψύχους και τής χιόνος εις τα βόρεια εκείνα μέρη
πριν προφθάσουν να άποδημήσουν εις τα νοτιώ-
τερα και καταχώνετα υπό τήν χιόνα άπέθανον,
ο δε πάγος διετήρησε το δέρμα και τας σάρκας
των από τής σήψεως.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΤΥΝΔΕΥΤΑ

Ο μεταφραστής του 'Αγγλικού Εύαγγελίου.

Ο διάσημος ούτος άνηρ γεννήθη εν 'Αγγλία
το έτος 1484.

Εις ήλικίαν 24
έτων εισήλθεν
εις το Πανε-
πιστήμιον τής
'Οξφορδ, όπου
έλαβε το πτυ-
χίον του κατά
το έτος 1515.
'Εκείθεν μετέ-
βη εις το Πανε-
πιστήμιον τής
Κανταβρυγίας,
πιθανόν διά
να άπούση τον
'Ερασμον και
άλλους μεγά-
λους σοφούς,
οίτινες έδίδα-
σκον τότε εκεί.

Πόσον χρόνον
έμεινεν ο Τύν-
δευλ εν Καν-
ταβρυγία είναι
άγνωστον, άλ-
λά γνωρίζομεν
ότι το 1521 ήτο
διδάσκαλος εις
τήν οικογένει-
αν ενός εύγε-
νούς επαρχιώ-
του. Εκεί έξε-
τέλει ώσάντως και τα καθήκοντα του οικιακού
ιερέως. Από τής νεότητός του είχε δείξει μεγα-
λην ευσέβειαν και άγάπην προς τα θρησκευτικά
πράγματα, τοσοούτον δε είχεν έπιδοθή εις τήν
μελέτην τής Γραφής, όστε ήδη πολλάκις συνε-
ζήτει μετά σοφών κληρικων και λαϊκών και εν
τής Γραφής τους κατεδείκνυεν ότι έπλανώντο.
'Η εποχή εκείνη ήτο εποχή μεγάλου θρησκευ-
τικού αναβρασμού καθ' όλην τήν Εβρώπην.

Είχεν έγγραφη ο μέγας Λούθηρος εν Γερμανία,
και εν του στόματος αυτού εξήλθον λόγοι, οι-
τινες εκλόνησαν όλόκληρον τήν Εβρώπην. Αυτός
επάταξε κατακέφαλα τήν φοβεράν σαθρότητα
τής Παπικής 'Εκκλησίας, και ο κόσμος, όστις από
πολύν χρόνον έστένυαζεν υπό τον ζυγόν των
Παπικών κληρικων, ήσθάνθη μεγάλην χαράν
και ανακούφισιν. 'Εν 'Αγγλία ιδίως αι ιδέαι τής
'Αναμορφώσεως εύρον ήχώ, άλλ' εκεί δυστυχώς
εβασίλευε τότε ο μέγας 'Ερρίκος ο Η', όστις
διά λόγους συμφέροντος ήτο ο στενωτέρος φίλος
και ύποστηρικτής του Πάπα, και επομένως όλα

αι καταχρήσεις
και άσέλγεια
και άσημίαι
του Παπικού
κλήρου ειχον
τήν βασιλικήν
τον προστασί-
αν, κατά παν-
τός τολμών-
τος να τας κα-
τακρίνη.

Ο Τύνδευλ
μετέβη εις το
'Αμβούργον
τής Γερμανίας
κατά το 1524
και εκείθεν έ-
πεσκέφθη τον
Λούθηρον εν
Βιττεμβέργη,
όπου έμεινεν
άριετους μη-
νας και εκεί
έκαμε τήν με-
τάφρασιν τής
Νέας Διαθή-
κης από το 'Ελ-
ληνικόν κείμε-
νον εις τήν
'Αγγλικήν. Η-
το έμβροιδής
εις τήν 'Ελ-

Γουλιέλμος Τύνδευλ

Ο μεταφραστής του 'Αγγλικού Εύαγγελίου.

ληνικήν, Λατινικήν, και 'Εβραϊκήν, έπιδοθείς εις
αυτάς εκ νεαρής ήλικίας. Αφου έτελείωσε το
έργον του, μετέβη εις Κολωνίαν όπου το έδωκε
να τυπωθή. 'Αλλά δυστυχώς, πριν τελειώση ή
τύπωσις, Κοχλαίος τις, σφοδρός έχθρός τής Με-
ταρρυθμίσεως, έμαθε τί έτυπούτο, και μόλις
επρόφθασεν ο Τύνδευλ να παραλάβη οσα φύλλα
ήσαν έτοιμα και να φύγη εις Βόρμς. Εκεί έτε-
λείωσε τήν τύπωσιν όχι μόνον των 3000 αντι-

τόπων εἰς σχῆμα μέγα τέταρτον, ὡς εἶχεν ἀρχικῶς προθέσει, ἀλλὰ καὶ ἄλλα 3000 ἀντίτυπα εἰς ὄρθοον σχῆμα. Συντυχῶς διὰ τοὺς ἀρχαιοφίλους ἐκ μὲν τῶν μεγάλων ἀντιτύπων μόνον ὄλιγα φύλλα σώζονται, ἐκ δὲ τῶν μικρῶν μόνον 2 ἀντίτυπα.

Ἡ ἔκδοσις αὕτη τῆς Ἀγγλικῆς Καινῆς Διαθήκης τοῦ 1526 ἔλαβεν ἀμέσως κυκλοφορίαν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἂν καὶ ὄλος ὁ Παπισμὸς κλήρος ἐκεῖ ἐξανάστη ἐν ὀργῇ καὶ λύσει κατ' αὐτῆς. Πλείστα ὄσα ἀντίτυπα ἐκάρησαν ὑπὸ τῶν φανατικῶν, ἀλλ' ἀρκετὰ ἔμειναν κεκρυμμένα εἰς χεῖρας τοῦ λαοῦ καὶ ἔθεσαν τὸ θεμέλιον τῆς θρησκευτικῆς ἀναζωογονήσεως τῆς Ἀγγλίας. Τὸ 1534 ὁ Τύνδεϋλ ἐξέδωκε νέαν ἔκδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου, αἱ δύο δὲ αὐταὶ ἔκδοσεις, καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη, μετὰ τὰ φῶτα τῆς ἐπιστήμης, ἀποτελοῦν τὴν βᾶσιν τῆς τελειότητος Ἀγγλικῆς μεταφράσεως τῆς Κ. Διαθήκης.

Ἀπὸ τοῦ 1527—1534 ὁ Τύνδεϋλ ἔζη ἐν Μάρβουργ τῆς Γερμανίας, καὶ ἔγραψε πολλὰ συγγράμματα, ἕτινα μὲ μεγάλην δεινότητα λόγου καὶ ἐπιχειρημάτων ἐπάτασεν τὰ ψεύδη τοῦ Παπισμοῦ. Ὅλα αὐτὰ τὰ συγγράμματα ἔλαβον μεγίστην κυκλοφορίαν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐναντίον ὅλων τῶν προσπαθειῶν τῶν ἀρχῶν, καὶ μεγάλως συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐξυπνήσουν τὸν λαὸν εἰς συνείδησιν, ὅτι τοὺς ἐχρειάζετο θρησκεία καθαρὰ καὶ εὐαγγελικὴ, καὶ κλήρος εὐσεβῆς καὶ ἐνάρετος. Τὸ 1530 ὁ Τύνδεϋλ ἐξέδωκεν ὠραίαν Ἀγγλικὴν μετάφρασιν τῆς Πεντατεύχου καὶ εἶχε σκοπὸν νὰ μεταφράσῃ ὀλόκληρον τὴν Π. Διαθήκην.

Ἀλλὰ τὸ 1534, μεταβὰς εἰς Ἀμβέρσην, ἔγραψε θῦμα τῆς συνομοσίας, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον οἱ ἄσποδοὶ τοῦ ἐχθροῦ, οἱ κληρικοὶ τῆς Ἀγγλίας, ἐξύφαινον κατ' αὐτοῦ. Διὰ συνεννοήσεως μὲ τὰς Βελγικὰς ἀρχάς, ὁ Τύνδεϋλ συνελήφθη, καὶ ἀφοῦ ἐκρατήθη εἰς φυλακὴν πλείου τοῦ ἐνὸς ἔτους, κατεδικάσθη εἰς θάνατον, μὲ ὅλας τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ προσπαθείας τῶν φίλων του, καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1536 ὑπέστη μαρτυρικὸν θάνατον εἰς τὴν πυράν. Ἀλλ' ἐπέζησεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πατρίδος του καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ κατὰ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν, πόσου λαμπρὸς θὰ ἦναι ὁ στέφανός του ἐν οὐρανοῖς, ὅταν σταθῶν ἐνώπιόν του ὅλα τὰ ἑκατομμύρια τῶν ψυχῶν, ἕτινα διὰ τῶν κόπων αὐτοῦ εἶδον τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου!

Ἴδου ὅμως τί φέρει ἡ Θεία Πρόνοια. Ὅλιγους μῆνας μετὰ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον τοῦ Τύνδεϋλ, ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Ἐδου-

άρδος ὁ ΣΤ' τῆς Ἀγγλίας διέταξε νὰ ἀναγνωρισθῶσιν ἐπίσημως αἱ μεταφράσεις τοῦ Τύνδεϋλ, αἵτινες εἶχον ἤδη συμπληρωθῆ, ὥστε ὀλόκληρος ἡ Ἁγία Γραφή ἦτο μεταφρασμένη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν, ἔκτοτε δέ, ἐξαιρέσει ὀλίγων μικρῶν περιόδων, ὁ Ἀγγλικὸς λαὸς πάντοτε ἐκράτησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς χεῖρας του καὶ ἐμελέτησεν αὐτὸν μετὰ πάσης ἐλευθερίας.

ΞΕΝΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΕ.

Ἄπ' τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καταφθάνουν ὀλοένα Ἀγγλοὶ, γερμανοὶ καὶ ρῶσσοι, ἰταλοὶ, δανοὶ καὶ γάλλοι. Καὶ στεφάζονται βαπόρια καὶ παραγεμίζουσι τραῖνα, καὶ κανένας δὲν ἤξευρε πόσον κόσμον ποῦ νὰ βάλῃ. Κι' ὅποιος ἔρωτᾷ τὸν ἄλλο, πόσον πλῆθος εἰς τὴν γῆν; Τίποτ' ἄλλο ἂν ἀκούει παρὰ ξένοι, ξένοι, ξένοι!

Αὐτοκράτορες μεγάλοι, δοῦκες, κόμητες, βαρῶνες Βασιληῆδες καὶ στρατάρχαι, ὑπουργοὶ, ἀπιτελεῖα! Ὅκ' αἱ κορυφαὶ τοῦ κόσμου, ὄλοι τῶν λαῶν οἱ ἄνθρωποι. Ποῦ διαβάσατε ποτὲ σας εἰς τοῦ Ῥώτσα τὰ βιβλία, Κ' εἶνε τώρα ἢ θὰ γίνουσι σὲ κορυφαί ἐσευμμένοι. Καταφθάνουν εἰς τὴν Ἀθήνα κ' εἶνε ξένοι, ὄλοι ξένοι!

Εἰς τὸν Πειραιᾶ οἱ στόλοι θὰ γεμίσουν τὸν λιμένα, καὶ πολύχρωμαὶ σημαεῖαι θὰ πετοῦν, θὰ κυματίζουσι. Κι' ὅσοι ξένοισται θὰ φθάνουσι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ ξένα, θὰ κοιτᾷ, ἔδῳ κ' ἐκεῖθε, θὰ τὰ χάνουσι, θὰ σαστίξουν! Κι' ὅταν θὰ βωτοῦν κανένα, «Ἀδελφέ μου, τί συμβαίνει; «Ἀδελφοῦλί μου, θ' ἀκούσῃ, ἦθαι ξένοι, ξένοι ξένοι!

Ἄπ' τὴν Κύπρον, ἀπὸ τὴν Σάμον, ἀπ' τὴν Χίον, ἀπ' τὴν Κρήτην, Χίλι' ἀδέλφια θάρθουν πάλι εἰς τὴν ἀθάνατον πατρίδα. Σὰν παιδιὰ ζηνητευμένα εἰς τὰ πατρικὰ τους σπιτί, Μὲ μονάχον ἕνα πόθον, μὲ μονάχην μίαν ἐλπίδα: Νὰ τοὺς δοῦν οἱ μεγάλοι, τὸν δῶν οἱ ἐσταμμένοι. Καὶ νὰ ποῦμε: εἶνε δικαί μας κ' ὄχι ξένοι, ὄχι ξένοι!

(Ἐκ τῆς Ν. Ἐφημερίδος).

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγησι τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Συνέχεια)

Ἡ κυρία εἰδοποιηθεῖσα, ἦλθεν ἀμέσως νὰ τὴν ἴδῃ, μαζὺ μὲ μίαν ἄλλην εὐγενῆ Ῥωμαίαν, ἣτις εἶχεν ἔλθει νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

— Ἡ Βαλερία μὲ ἰκέτευσε νὰ τῆς ἀγοράσω μίαν Ἑλληνίδα δούλην, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα, καὶ ἐγὼ σήμερον ἐστειλά καὶ τῆς ἐπῆρα μίαν.

— Δὲν φαίνεται σὰν δούλη; ἔχει εὐγενῆ χαρακτηριστικά, εἶπεν ἡ ἄλλη κυρία, Ἰουλίαν τὸ ὄνομα, καὶ ἔκυψε διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρόσωπον τῆς Μύρτιδος καλῆτερον.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ Μύρτις ἐσείσθη

εἰς τὸν ὕπνον της, καὶ τῆς ἔπισε τὸ χειρόγραφον ἀπὸ τὴν χεῖρα.

—Τί ἔχομεν ἐδῶ; εἶπεν ἡ Ἰουλία, καὶ ἀναλαβούσα τὴν μεμβράνην τὴν ἤνοιξε, ἀνέγνωσεν ὀλίγας λέξεις καὶ ἔπειτα τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν οἰκοδέσποιαν, παρατηροῦσα τὸ πρόσωπόν της προσεκτικῶς. Ἐκείνη ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ ἀλλὰ μετ' ὀλίγας λέξεις ἀνεφώνησε,

—Ποῦ νὰ ἤδρε ἡ κόρη τοιοῦτον χειρόγραφον; Ἀλλὰ φυσικὸν εἶναι! αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι πάντοτε ἀγαποῦν νὰ ἐξετάζουσι νέα πράγματα καὶ ἀναμφιβόλως θὰ ἦναι ἔτοιμοι νὰ ἀσπασθοῦν τὸν νέον τοῦτον Θεόν, ὅπως καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος θὰ ἐπρόσθετε τὸ ὄνομα τοῦ Ἑβραίου τούτου Ἰησοῦ εἰς τὸν κατάλογον τῶν Θεῶν εἰς τὸ Πάνθειον, ἐὰν ἡ Γερουσία δὲν διεμαρτύρητο ἐναντίον τοιαύτης βλασφημίας!

Καὶ θέσασα πάλιν τὸ χειρόγραφον εἰς τὴν χεῖρα τῆς Μύρτιδος, ἡ οἰκοδέσποινα Κορνηλία ἐστράφη μὲ τὴν Ἰουλίαν καὶ ἐπανήλθον εἰς τὸ περιστύλιον. Ἡ Κορνηλία ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ περὶ τῶν γεγονότων τῆς ἡμέρας, ἰδίως περὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ παλατιοῦ καὶ τῆς περιβοήτου κακοφήμου Ποππαιῆς ἧτις νῦν κατεῖχε τὸν θρόνον τῆς μεγαλοφυοῦς αὐτοκρατεῖρας Ὀκταβίας.

Ἄλλ' ἡ Ἰουλία οὐδὲν εἰραίνετο νὰ ἐγνώριζεν ἀπὸ αὐτῶν: «Καὶ πῶς, Ἰουλία;» ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία, «δὲν ἐνδιαφέρεσαι πλέον εἰς αὐτὰ;»

Ἡ Ἰουλία ἐρυθρίασε καὶ ἀπεκρίθη, «Ἡξεύρεις ὅτι ὁ Νέρων ἔχει χάσει πολὺ ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ,» καὶ στραφείσα ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ ὠραίους τινὰς στεφάνους ἐξ ἀνθέων, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἐπὶ τινος καθίσματος.

—Ἡ Βαλερία μου θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ὅταν ἰδῇ πόσον θαυμάζεις τὸ ἔργον της, εἶπεν ἡ Κορνηλία, διότι εἶναι ἀφωσιωμένη εἰς τὴν λατρείαν τῆς Φλώρας (*), ὅπως ἡ ἄλλη μου θυγάτηρ, ἡ Κλαυδία, εἶναι ἀφωσιωμένη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Βέστας (Ἑστίας).

—Ἀλλὰ βεβαίως ἡ Κλαυδία δὲν ἐγένειεν Ἑστίας παρθένος ἐκουσίως.

Ἡ μήτηρ ἐρυθρίασε, διότι ἀγομένη ἀφ' ἐνὸς ὑπὸ φιλοδοξίας (διότι ἰθεωρεῖτο μεγίστη τιμὴ νὰ ἔχη τις συγγενὴ μεταξὺ τῶν 12 Ἑστιάδων παρθένων), ἀφ' ἐτέρου ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ προικίσῃ καὶ τὰς δύο της θυγατέ-

(*) Ἡ Φλώρα ἦτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἡ θεὰ τῶν ἀνθέων. Ἡ λατρεία της φαίνεται ὅτι συνιστῆθη ἐν Ῥώμῃ ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους. Οἱ Ἕλληνες εἶχον ὡς θεὰν τῶν ἀνθῶν τὴν Ἰλωρίδα, σύζυγον τοῦ Ζεφύρου, καὶ ἐνεκα τῆς ὁμοιότητος τῶν ὀνομάτων Φλώρα καὶ Ἰλωρίς, οἱ μεταγενέστεροι Ῥωμαῖοι ἔλεγον ὅτι ἀρχικῶς ἦσαν αὐταὶ μία καὶ ἡ αὐτὴ θεότης. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀνακριβές, κατὰ τὴν συγκριτικὴν φιλολογοίαν.

ρας, ἡ Κορνηλία εἶχεν ἀφιερῶσαι τὴν μικροτέραν εἰς τὴν Ἑστίαν, ὅταν ἦτο ἀκόμη ὀκτὼ ἐτῶν.

Ἀλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ἡ Βαλερία καὶ οὕτως ἤλλαξεν ἡ ὁμιλία.

—Ἡ φίλη Ἰουλία ἰθαῦμαζε τὸ ἔργον σου ἐδῶ, εἶπεν ἡ μήτηρ.

—Ναί, εἶπεν ἡ Βαλερία, ἐσηκώθην σήμερον πολλὰ πρῶτ' καὶ ἔκοφα αὐτὰ τὰ ἀνθὴ μόνη μου· κανενὸς δούλου δακτύλα δὲν ἐγγισαν αὐτά.

Ἡ Ἰουλία ἐμειδίασε μὲ τοὺς λόγους τῆς ὠραίας κόρης καὶ ὁμως εἶπε, δεικνύουσα ὅτι βραθύτερα καὶ σοβαρώτερα αἰσθήματα τὴν συνεκίνουν.

—Ἡ ἀπλὴ λατρεία τῆς Φλώρας εἶναι βεβαίως ὀλιγώτερον βλαβερὰ ἀπὸ τὰ θεάματα τῶν μονομάχων καὶ ὁμως.....

—Τί νέα ἔχομεν διὰ τὸ ἀμφιθέατρον; διέκοψεν αὐτὴν ἡ Κορνηλία· ἐφάνη ἀκόμη ὁ αὐτοκράτωρ ὡς μονομάχος;

—Δὲν ἤξεύρω, διότι ἔχω πολλοὺς μῆνας νὰ ὑπάγω εἰς τὰ θεάματα. Ἡμεῖς βαρυνόμεθα τὴν παιδαριώδη ἀλαζονείαν τοῦ Νέρωνος, καὶ λέγουσι ὅτι καὶ αὐτὸς ἤρχισε νὰ βαρύνεται καὶ μερικοὺς ἄλλους. Ἦκουσα φήμην ἀμυδράν, ὅτι σκοπεῖ νὰ ἀπολέσῃ τὸν παλαιόν του φίλον, τὸν εὐγενῆ φιλόσοφον Σενέκαν, ὅπως ἰδολοφόνησε καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα Ἀγριππίναν.

—Καὶ ὁμως ἐχρεώσται τὸν θρόνον του εἰς τὰς βαδιουργίας τῆς Ἀγριππίνας, εἶπεν ἡ οἰκοδέσποινα.

—Ναί καὶ τώρα οἱ μόνοι τίμιοι ἄνθρωποι τῆς αὐλῆς του τὸν ἀφίνουσι. Ἡ Βρεττανὴ ἡγεμονίς Κλαυδία μὲ τὸν Πούδεντα, καὶ τὴν Πομπονίαν Γραικίαν, ἀναχωροῦν προσεχῶς διὰ τὴν Βρεττανίαν.

—Ἐβρεις, ἤκουσα παράδοξον πρᾶγμα περὶ τῆς Πομπονίας προχθές, εἶπεν ἡ Κορνηλία. Λέγεται ὅτι ἀπεκήρυξε τὴν θρησκείαν τῶν Ῥωμαίων καὶ ἠσπᾶσθη τὰ δόγματα τῶν ἀθλίων ἐκείνων, οἵτινες καλοῦνται Χριστιανοί, καὶ κρύπτονται εἰς τὰ ἐσχατὰ τῆς πόλεως.

Πάλιν ἦλθε τὸ ἐρυθρῆμα ἐκεῖνο εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Ἰουλίας, καὶ ταύτην τὴν φορὰν τὸ παρετήρησεν ἡ Κορνηλία.

—Ἄ, βλέπω ὅτι ἤκουσες τὴν ἱστορίαν, καὶ ἐντρέπεσαι βεβαίως ὅτι μία εὐγενὴς Ῥωμαῖα δύνανται τόσον νὰ ἐξευτελεσθῇ!

—Δὲν εἶναι τίποτε ἐξευτελιστικὸν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν Χριστιανῶν, εἶπεν ἡ Ἰουλία δειλῶς.

—Πῶς! ὅταν ἀρνοῦνται ὄλους τοὺς θεοὺς τῆς Ῥώμης καὶ παντὸς ἄλλου ἔθνους; Εἶναι καθάρματα τῆς κοινωνίας, αὐτοὶ οἱ ἀρνησὶθρησκοὶ, οἱ ἄπιστοὶ!

Ἡ Ἰουλία δὲν ἤξευρε τί νὰ εἴπῃ ἡ φίλη της

ἀνεχώρει τὴν ἐποβένην καὶ ἴσως δὲν θὰ συνη-
τῶντο πλέον, ὅθεν δὲν ἤθελε νὰ μαλώσῃ μαζὺ τῆς,
καὶ ὅμως ἡ ἀλήθεια τὴν ἠνάγκαζε κάτι νὰ εἴπῃ.

— Ἄ, ἀγαπητὴ μου Κορνηλία; ἤθελα νὰ
ἠμπορούσα νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὴν θρησκείαν τῶν
Χριστιανῶν τούτων!

— Ἀλλὰ δὲν θέλω οὔτε ἐξηγήσεις οὔτε νὰ ἀ-
κούσω πλέον τὸ ὄνομά των οὐ βεβαίως, καλὴ μου
Ἰουλία, προσπαθεῖς νὰ τοῦ; ὑπερασπισθῆς χάριν
τῆς φίλης σου Πομπονίας. Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι προ-
σφυτέρη καὶ σοφωτέρα σοῦ, καὶ ἀκουσε τὴν συμβου-
λήν μου. Αὐτοὶ οἱ ἀρνησθήσοι θὰ πάθουν
πολλὰ διὰ τὴν ἀλαζονείαν των, καὶ θὰ πάθῃς
καὶ σύ, ἐὰν τοὺς προστατεύῃς ὥστε ἔσο σώφρων
καὶ μὴ ἀφήσῃς κανένα νὰ σὲ καλέσῃ Χριστιανῆν.

— Ἀλλ' εἰπάτε Χριστιανῆ! εἶπεν ἡ Ἰου-
λία ἐξαιφνης, καὶ ἐγεινεν ὡχρὰ ὡς τὸ ἀγαλλμα
τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἰστάμενον* πλησίον τῆς.

— Σὺ — εἶσαι — Χριστιανῆ! ἐπανάλαβεν ἡ
Κορνηλία μὲ χαμηλὴν φωνήν, ἐκπληκτος; καὶ
ἐσυμμάζευσε τὸν ἐσθῆτά τῆς, μήπως ἐγγίσῃ τὴν
Ἰουλίαν καὶ μολυνθῇ.

— Χριστιανῆ!, ἐψιθύρισε ἡ Βαλερία; αὐτοὶ
εἶναι ἀξιοὶ μόνον νὰ μάχωνται μὲ τὰ θηρία εἰς
τὸ ἀμφιθέατρον.

Ἡ Ἰουλία ἐβύθισε τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὰς
χεῖράς τῆς, καὶ ἐπὶ ὀλίγας στιγμὰς τελεία σιωπὴ
ἐπηκολούθησε. Τέλος ἐγερθεῖσα εἶπε, ἡ Θὰ σὲ
παρακαλέσω, Κορνηλία, ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ κρα-
τήσῃς τὴν ὁμολογίαν μου ταύτην μυστικῆν.»

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Γερμανός τις βαρῶνος ἐν τῷ περὶ Νέας Ὑόρκης συγγράμ-
ματι τοῦ διηγείται τὸ ἐξῆς συγκινητικὸν περιστατικόν. Κατὰ
τὴν 22 Φεβρουαρίου, μεγάλην ἑορτὴν ἐν ταῖς Ἠνωμ. Πολι-
τείαις, (οἷοι εἶναι ἡ γενέθλιος τοῦ Γεωργίου Βάσιγκτον), ὁ
βαρῶνος οὗτος ἴστατο εἰς μεγάλην λεωφόρον περιμένων, ὁ
χειλιάδας ἄλλων θεατῶν, τὴν στρατιωτικὴν παρέλασιν. Αἱ
σάλπιγγες ἤρχισαν νὰ ἀκούωνται μακρόθεν, ὅτε νέος τις χωρὶς
πίλον ἢ ἐπενδύτην, ἔτρεξε πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν κλητῆρα
ὅστις ἐκράτει τὴν ὁδὸν ἐλευθέραν.

«Κλητῆρ,» εἶπεν, «ἡ μήτηρ μου ἀσθενεῖ βαρῶς εἰς αὐτὸ
τὸ σπίτι. Τώρα δὲ τῆς ἔλθεν ἀγωνία, καὶ ὁ ἰατρός λέγει ὅτι,
ἐὰν περάσῃ ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ, ὁ θύρβος θὰ τὴν φο-
νεύσῃ!»

«Πολὺ καλὰ, παιδί μου!» ἀπάντησεν ὁ κλητῆρ καὶ ἀμέ-
σως ἔτρεξε πρὸς τὰ μακρόθεν ἐρχόμενα στρατεύματα. Ὅταν
ἦλθε πλησίον των, ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ καὶ εἰλὼν
τῶν ῥάβδων τοῦ ἐφώναξεν, «Ἄλτ!» Οἱ μουσικοὶ ἐστάθησαν
ἀμέσως καὶ μετ' αὐτοῦς ἔβη ἡ γραμμὴ. Ὁ διοικῶν στρατηγὸς
ἐν ἀπορία ἔτρεξεν ἔφιππος νὰ ἴδῃ τί πρέχει* καὶ πρὸς αὐτὸν
ὁ κλητῆρ ὠμίλησεν ὀλίγας λέξεις. Στραφεὶς τότε πρὸς τὰς φά-
λαγγὰς του, ὁ στρατηγὸς ἐφώναξεν, «Στεγνὸν ἐπὶ δεξιᾷ, μάρς!»
καὶ ἔβη ἡ γραμμὴ ἀποτελουμένη ἀπὸ χιλιάδας στρατιωτῶν

διηυθύνθη ἄνευ μουσικῆς, δι' ἑνὸς πλαγίου ὄρουμου, εἰς ἄλλην
παράλληλον λεωφόρον. Καὶ ἐκεῖ ἐβάδισαν ἀνευ μουσικῆς ἕως
στοῦ ἀπεμακρύνθησαν τῆς συνοικίας ἑκείνης.

Τὴ συγκινητικὴν πρᾶξιν! Εἰς ποῖον μέρος ἔχει τῆς Ἑλλάδος
ἀλλὰ τῆς Εὐρώπης θὰ συνέβαινε τι παρόμοιον; Τὴν δὲ ἐσπέ-
ραν ἐκείνην θεὰν ὁ νεαλίας ἦλθε νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν στρατηγὸν
διὰ τὴν φιλάνθρωπικὴν του πρᾶξιν, ὁ στρατηγὸς τοῦ εἶπεν
ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ ἄνδρες του ἦσαν στρατιῶται, καὶ διὰ τοῦτο
ἐκπτόται, ἀλλ' ἦσαν προσεῖτι καὶ νεοὶ καὶ ὁ εὐγενὴς υἱὸς
πάντοτε σέβεται τὸ ὄνομα τῆς μητρός!

— Ἐκ Γερμανίας μανθάνομεν ὅτι καινοφανῆς χρῆσις τοῦ
ἤλεκτρισμοῦ γίνεται ἀπὸ τινος χρόνου ἐν Ἰνδία. Τὸν μετα-
χειρίζονται δηλ. διὰ νὰ ἐμποδίσουν τὰ φίδια ἀπὸ τοῦ νὰ εἰσ-
έρχωνται εἰς τὰς οἰκίας. Τοποθετοῦν δηλονότι διπλοῦν σύρμα
εἰς τὸ κατώφλιον ἐκάστης θύρας καὶ γύρω ὀλοκλήρου τοῦ ἐξωτε-
ρικοῦ τῆς οἰκίας. Τὰ σύρματα ταῦτα ἐνοῦνται μὲ ἤλεκτρικὴν
σπῆλην, καὶ ἐὰν ὅστις τις πειραθῇ νὰ εἰσέλθῃ, τὸ ἤλεκτρικὸν
ῥεύμα ἢ τὸν φονεύει ἢ τὸν τρομάζει τόσον πολὺ, ὥστε ἀνα-
κρούει πρῦμναν ὅτι τάχιστα!

— Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν ὁ πληθυσμὸς τῆς
Ἑλλάδος ἀνέρχεται εἰς 2,187,208 κατοίκους, ἐξ ὧν 1,133,625
ἄρρινοι καὶ 1,053,583 θήλειοι. Ὁ προηγούμενος πληθυσμὸς
τοῦ Κράτους ἦτο 1,868,283, προέκυψε δὲ ἐκ τῆς νέας ἀπο-
γραφῆς διαφορά 218,925 κατοίκων. Κατὰ νόμον τοῦ πληθυ-
σμὸς οὗτος διανέμεται ὡς ἑξῆς:

Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας	257,764
Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος	136,470
Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας	162,020
Ἀργολίδος καὶ Κορινθίας	144,836
Ἀρκαδίας	148,285
Ἀχαΐας καὶ Ἠλίδος	210,713
Λακωνίας	126,088
Μεσσηνίας	183,232
Εὐβοίας	103,442
Κυκλάδων	131,508
Κερκύρας	114,535
Κεφαλληνίας	80,178
Ζακύνθου	44,070
Ἄρτης	32,890
Λαρίσης	168,034
Τρικιάλων	143,143

2,187,208

— Ἐκ τῶν νέων Γάλλων βουλευτῶν κατ' ἐπαγγέλματα 92
εἶνε κτηματῆαι, 15 διδάκτορες τοῦ δικαίου, 111 δικηγόροι
καὶ πρῶτοι τοῦ δικαίου, 57 βιομηχάνοι καὶ ἔμποροι, 40
δημοσιογράφοι ἢ λογογράφοι, 48 ἰατροὶ, 14 μηχανικοὶ, 6 ἐφο-
πισταί, 15 πρῶην δικασταί, 2 στρατηγοὶ ἐν διαθεσιμότητι,
2 ἀντιναύαρχοι, 21 πρῶην ἀξιωματικοὶ, 1 πρῶην ἀξιωματικὸς
τοῦ Ναυτικοῦ, 11 πρῶην νομάρχαι, 17 πρῶην νομαρχιακοὶ
ὑπάλληλοι, 12 πρῶην διπλωματῆαι, 5 πρῶην σύμβουλοι τῆς
Ἐπικρατείας, 2 δόκμοι τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας,
18 συμβολαιογράφοι, 4 φαρμακοποιοί, 2 οἰκονομολόγοι, 10
χρηματισταὶ καὶ τροπέζιται, 2 ἀκιδηματικοὶ, 5 πρῶην κα-
θηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι, 5 ἐμποροῦπάλληλοι, 6 ἐργάται, 2
ἐργολάβοι δημοσίων ἔργων, 2 ἀρχισιδηροδρομοὶ, 1 ἐπιθεωρητὴς
σιδηροδρόμων, 1 ἐπισκόπος, 1 διαμαρτυρούμενος ἱερεὺς, 1
ὀδοντοίατρος, 1 ζωγράφος, 1 μελοποιός, 1 τυροπόλος, 1 κτη-
νίατρος, 1 χημικός, 1 σχεδιαστὴς ὑφασμάτων καὶ 1 τυπογρά-
φος. Τίτλοῦχος βουλευτὰς ἀρθεῖται ἡ νέα Βουλὴ 2 πρίγκηπας,
1 δούκα, 8 μαρκησίους, 16 κόμητας, 4 ὑποκόμητας, 5 βα-
ρώνους καὶ 66 ἄλλους εὐγενεῖς, φέροντας ἐν ἀρχῇ τοῦ ὀνό-
ματος τὸ διακριτικὸν δε. Ὑπάρχουσι καὶ τινες βουλευταὶ
οὐδὲν ἔχοντες ἐπάγγελμα. (Ἐφημερίς)

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Ὄνομασε γυναῖκα 84 ἐτῶν, ἥτις ἐρμήσθη διὰ τὸν μέγαν
θρησκευτικὸν ζήλον τῆς;
2. Πότε ὁ ζῆλος ἦτο ἠνωμένος μὲ ἀγωνίαν καὶ χαρὰν;
3. Ποία Ἐκκλησία ἐπεπλήχθη δι' ἔλλειψιν ζήλου;

Συνδρομὴ «Παιδικῶν Διηγημάτων», 8 κατ' ἔτος, ἐν Ἑλλάδι 40 λεπτ. ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ 60 λεπτ.

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν καταστημάτων ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ 1889.—1888.